

Hyvää

Mies makaa sängyssä, erottaa mustan suorakaiteen mustalta seinältä juuri ja juuri. Yön kartta, ajattelee. Kylkeen tämähtää. Jalkaa seuraamalla löytyy loputkin. Mies kuroutuu polvilleen ja antaa käsiensä sukeltaa pienten kainaloiden lomasta rinnukselle. Ei se paina oikein mitään, miettii kun istahtaa kuuntelemaan tuhinaa. Miehen jalat ristissä kuin rukoilisi, mutta kun ei muutenkaan. Muistelee, kuinka he olivat sirkkelöineet pimeässä pakkasessa leveät pohjalaudat mittoihinsa kaksi päivää ennen talolta muuttoa. Viimeisenä iltana sävyttäneet sängyn laidat, päädyt ja jalat. Mies korjaa pienen peittoa, käy kyljelleen ja haukottelee niin, ettei huoneeseen muuta mahdu.

Tasan yksi. Pimeys ei näytä mustalta. Silmä tottuu, ilta tosiaan oli yötä mustempi. Mies kääntyy ja vilkaisee viereen, taas poikittain. Puoliksi parisängyssä, puoliksi omassaan kuin kala kahden lammen loukussa. Hän sujauttaa sintin pikkulampeen ja palaa asentoon, jossa unen jollakin todennäköisyydellä voisi saavuttaa. Pian kuitenkin, tunne läheisyydestä lyö luomista läpi ja mies avaa silmät: mustat pinnat kohoavat ylös kasvojen edessä, tasarivinä kuin istutusmetsä. Pinnasänky parisängyn kyljessä, parisänky lastensängyn. Sen makuuhuoneempi ei huone voisi olla.

Vähän ennen kahta mies kierähtää selälleen ja ajattelee kielen suhdetta todellisuuteen, todellisuuden kieltä. Wittgensteinia, sanoja elämän pisteinä. Sanat kyllä rakentavat ja valaisevat, hän ajattelee, kirkkaimmat sisältäpäin. Hän katsoo viistosti yllä riippuvan seinäkellon pohjaa, sisuksia ei tikitys enää rasita. Perintökellon koneisto on purettu, ikkunallinen sisätila jaettu kahtia hyllylevyillä, jonka päällä purjehtii kauan sitten Bergöstä ostettu kolmimastoinen. Mies kääntää katseensa ikkunan alla makaavaan, löytää ääriviivan ja päättää nukahtaa. Hetken kuluttua tarttuu päällimmäiseen tyynyyn päänsä alla ja nykäisee sen pois. Yrittää toden teolla rentoutua. On lahnoista lahnoin, mutta levottomuus ei vain irtoa käsistä. Mihin nämä pitäisi tunkea, hän miettii ja tuijottaa ei-mihinkään. Sitten alkaa tietoisesti ajatella toista aihetta: kenen ajatuksia ihminen lopulta ajattelee, kun kielikin on opittua. Voisiko täysin omia ajatuksia ajatella vain täysin omalla kielellä? Itse keksityllä. Luoda sillä vieraita merkityksiä omaan todellisuuteen. Mutta pystyisikö vanhoilla työkaluilla rakentamaan jotakin uutta? Mies innostuu vastaamaan itselleen, ettei sirkkelikään uusi ollut, alkaa heijaamaan vartaloaan puolelta toiselle. Hetkuttelee ja nytkyttelee, vielä heijaa. Ei narinan narinaa. Sintti nousee istumaan. Hiukset niin vaaleat, etteivät säkissäkään mustat. Ei sano mitään, mies esittää nukkuvansa. Sintin pää sukeltaa tyynyyn, peppu jää mustan meren pintaan. Mies kuvittelee Wittgensteinin siihen asentoon, kädetkin suoraksi kylkien viereen. Ehkä Tractatus logico-philosophicus oli saanut alkunsa juuri niin, olemisen merkkipaalu.

Kahtakymmentä vaille kolme. Oven takaa ei kuulu mitään. Kahden oven, mies korjaa ajatustaan. Ei itkua, ei tissin karkaamisen aiheuttamaa mutinaa. Jospa luonto asettaakin äänet tarkoituksella peräkkäin eikä päällekkäin, herähdyttää itkut silloin, kun muut nukkuvat. Muutenhan kukaan ei yöllä heräisi. Mies nousee istumaan, pimeys tuntuu kolmiulotteiselta. Se mitä ei voi nähdä, se pitää tuntea, hän ajattelee. Mustaa ainetta akvaarion täydeltä, ääntä eristävää. Siinä vasta keksintö, hän naurahtaa. Sintti kääntää kylkeään ja mumisee. Mies pidättää hengitystään, alkaa laskea sekunteja. Kolmenkymmenenkolmen kohdalla ryhävalaiden pulputtava ja kaiuinen puhe valtaa mielen. Iltasatukirjan äänitallenne. Hän samaistuu suuripyrstöiseen, kuvittelee näkevänsä itsensä kehon ulkopuolelta, 13-metrinen vonkaleen sängyllä, ainakin kuusin kerroin. Muistaa, että ryhävalaat imettävät poikasiaan vähintään puoli vuotta, sitten luomet lupsahtavat, mutta rävähtävät ylös kuin vialliset rullaverhot.

Viisi yli kolme katse uppoaa kartan mustaan. Sintti oli illalla seurannut sormeaa, jolla mies oli mukailut kartan tietä, Skyen saaren muotoa. Mies oli näyttänyt kohdan, jossa he olivat nousseet bussista, isi ja äiti, kävelleet kivikkoiseen merenrantaan, syöneet eväät pystysuoran kallion läheisyydessä ja odottaneet jännittyneinä, josko merestä olisi kohonnut pyrstö. Pohtineet, olisiko juuri niissä kallioissa ollut nähtävissä muinaisten dinosaurusten jälkiä. Mies muisti kirpputorin, Portreen kaupungin yhdenlaisen takapuolen, jota matkailun edistäjien housut eivät turisteilta piilottaneet. Sieltä kartta oli löytynyt. Läheinen rauniotorni kukkulalla, näkymä puuston yli kalaravintolaan, ja samalla kadulla sijainneeseen majapaikkaan. Kaksitasoinen lautalattia, ylätasanteella sänky. Vähän liian pehmeät patjat. Narina. Majapaikan ikkunasta näkyvä rauniotorni, sen alla poukama, isojen ja pienten veneiden parvi. Ikkunan alla vasemmalle kohoava tie, mutkan jälkeen erkaantuva polku, vesiputous ja lampi. Vihreä paratiisi kivenheiton päässä.

Puoli viiden jälkeen mies herää ja ihmettelee missä oikein on: poikittain sängyn jalkopäässä. Sintti makaa vastaavasti tyynyjen vieressä. Mies muistaa Skyen matkan ja näkee mielessään aamiaiset siellä. Aamulla hän ei kokkasi itselleen. Ei puuroa eikä lihaa vaan sunny side uppia ja papuja tomaattikastikkeessa, vahvaa kahvia ja tuorepuristettua appelsiinimehua sekä vaaleaa leipää paahdettuna. Hilloa ja oikeaa voita. Hän kattaisi pöydän vaikka vauva kainalossa, antaisi sintille banaanin ensi hätään ja tekisi kaiken. Mies kuvittelee naisen hereille toisessa huoneessa, istumaan patjalle lattialla. Mutta nainen tarvitsee unta, hän kuvittelee naisen käyvän takaisin pitkälleen, nukahtavan. Sitten itsensä sinne, toiseen huoneeseen, siellä hänen poikansakin nukkuu viikonloppuisin. Seinältä erottuu hämärästi puisen lokerikon ääret. Vaikka ei voi kunnolla nähdä, on lokeroissa hahmoja. Yhdellä punainen tukka, toisella sulkapähine, kolmannella sheriffin tähti rinnassa ja neljännellä avaruuspuku. Vihreä paita, mustat irtohiukset, kultainen kypärä, pikkuruinen taikasauva, pilvimäinen kokkihattu, aaltoileva viitta, mutkikas kävelykeppi. Musta pää, keltainen pää, harmaa pää, valkoinen pää, ruskea pää. Valikoima kaikkea. Näppyinen, huulipunattu, kaksikasvoinen, vihainen, ilmeetön, iloinen. Siinä missä päät pystyi

irrottamaan vartaloista, pystyi jalatkin vetämään pois ja vaihtamaan toisiin. Lego-hahmojen monimuotoisuus kulttuurisine osineen ja piirteineen tuntui esittävän juuri loputtomien muokkausten myötä käänteisesti, että sisäiset piirteet ovat tärkeimpiä. Ajatukset, käyttäytyminen, leikkiminen yhdessä. Suurimmat asiat eivät löytyisi hahmoista vaan leikkijöistä, ajatuksissa ja niitä ilmentävissä sanoissa inhimillisyyden rajattomassa todellisuudessa.

Varttia myöhemmin miehen keho ja henki ovat taas yhtä, kun varoittamatta, menneisyyden aallot hyökyvät tajuntaan. Narina. Eron viilentämä talo. Kadonneet lapset. Kaikki talossa mikä lapsista muistutti, kaikki muu mikä heistä muistutti. Raskaat ajatukset ylensyöttävät toisiaan, mies ajattelee ja hipaisee kännykkää. Sinertävä valo saa kasvot hehkumaan kuin naamarin avaruudessa. Mies hipaisee lasten kuvat ruudulle vuorotellen, yhdelläkään ei kiire pois. Esikoisen kuvassa näkyy taustalla pieni kolmimastoinen, lähdön jälkeen huoneesta löytynyt. Mies sulkee kännykän kuvagallerian ja katsoo taustakuvaa. Nainen, johon mies oli tutustunut netissä. Lyhyistä nettiviesteistä perinteiseksi kirjeenvaihdoksi kasvanut ystävyys. Ihastuminen. Rakastuminen. Naisen paluu Edinburghista Suomeen. Yhteen muuttaminen. Sängyn rakentaminen. Sen kokoaminen uudessa yhteisessä kodissa. Hitaat lauantaiaamut suuren peiton alla. Häät. Vatsan kasvaminen. Jokeltelu. Ensimmäinen sana. Kadonneiden lasten paluu, ei niin kuin muuttolintujen, mutta kuitenkin. Vatsan kasvaminen toisenkin kerran. Jokeltelun sanattomuus, sanojen odottaminen. Narisematon elämä.

Lämmin hengitys lipuu miehen kasvoille, saa raottamaan luomea. Sintin olemattomien kulmakarvojen alla hohtaa siniharmaat korallit. Mies esittää tokkuraisempaa kuin on, sulkee silmänsä. Yllättäen nappaa sintin, eikä päästä irti. Sormet uivat pieniin kylkiviivoihin, ja jokin moniäänisessä naurussa muistuttaa valaiden äänistä. Huoneessa läikehtii latvusten suodattama valo, kartta aaltoilee. Aamun kieli muodostuu pienin askelin niin kuin joka aamu, taas vähän eri tavalla.

Sintti kurottaa karttaan sen alla, jää kehyksen alarimasta käsivarren verran. Katsoo ylös ja sanoo niin kuin kaksivuotiaan voi kuvitella sanovan: *isi, äiti, pussi*. Kartan beesi kuvastaa tasamaata, tummemmat sävyt korkeaa tai vielä korkeampaa. Meren turkoosi on samaa sävyä kuin seinä kartan takana, vain kehys erottaa ne toisistaan. Asunnon meri, kehystävät ovet. Vielä se oppisi nukkumaan, vauva, mies ajattelee ja muistaa lukulampun sammutuksen jälkeisen hetken, illan viimeisen sanan. Hyvää. Yö on vielä vähän vaikea.